

Мирољуб Тодоровић

ХАВАРИЈА

НИСАМ СЕ АПДЕЈТОВАО

Не раскужњавам шта ми је у последње време. Живчан сам. Стално гризем муда. Све ми се шлепа на ганглије. Шљака никако да крене. Нисам се апдејтовао.

И ноћу ми је фрка. Тешко књавам. Никако да убијем сову, а онда ме муштрају ружни снови.

У неком сам безвезном граду. Мрачно је. Глуварим улицама и нешто грабуљам. Раје мало. Тек понеко налети. Уштопам их и питам. Ждракају ме чудно као да не капирају језик којим дељем жваку.

ПОВЕСНЕО САМ

Седели смо у плугари и дизали ватру. Ситуација је била све безвезнија. Када ми је Бата Кенгур испљунуо то о Сањи, повеснео сам. Скочио сам и скембао га за гушу.

– Лажеш! – дрекнуо сам и још јаче му зашрафио крагну. Изгубио је дах, исколачио фарове. Фаца му је помодрела. Бале су му потекле из баљоза. Почео је да се гуши. Да није Мунгос стартовао и раздвојио нас, сасвим бих га оладио.

МРСОМУД

Знаш ли шта требаш да урадиш? – испљунух у фацу том идиоту. – Требало би одмах да се укокаш. Ти си говно од човека. Мамлаз. Безвезњак. Оперисан од мозга. Прављен на дупе па претакан. Ништа, бре, не умеш да урадиш како треба. Све смандрљаш и забалабућкаш ко да имаш две леве ноге. Стално пишаш уз ветар. Идеш на ганглије не само мени већ и другима. Људи ухвате тутањ чим те зракну. Токсичан си ко трипер. Мрсомуд. Кењаш ко мутав у телефон. Пуши ти се памет из ушију. Човек се смрзне док развладиш жваку. Бенавиш свашта. Из твоје помијаре само прдарлуци излећу. Не знам зашто сам те толико варио.

НЕЋЕ ГРОМ У КОПРИВЕ

– Бринем се за тебе – певних Мији Штуки. – А жикаш ли зашто? Сад ћу да ти испљунем. Ти стварно не капираш да треба да се штекујеш од оне змије. Није она за тебе. Добро је парче, али је велика гадура. Воли лову више од свега. Знаш ли колико је људи пукло због ње? За једног кажу да га је оладила, скењала га начисто, само да му очешља шушке.

– Ма не бригај! – аблендова Мија. – Нема фрке. Неће гром у коприве.

ДИГНЕМ КОТВУ

Вртим се у гајби ко на федерима. Жуљим дан, давежирам се, не жикам шта да мутим. Зврцнем пајтосима, нигде никог. Ко да су одмаглили у Тунгузију.

Онда ми дуне да штурнем у бискиш. Дошетало ми у уво да гаје шлагер филмове. Амери су у томе цареви. Потезу пуце и кокају. Ма-кљажа, цмекање и рокање. Уживанција.

Набацим перје и дигнем котву.

КУЛИРАЊЕ

У бискишу раје ко око. Игра Роберт де Ниро. Фрајер и по. Сви га готиве а нарочито рибе. Кажу да је он глафор, апаурин за њих. То можеш одмах да овериш. А уме и да среди лоше типове. Хендлује их док си реко бритва. Волим да га ђаним.

Апнем место у средњем реду. Завалим се у дупетрон. Раширим штуде и извадим кокице из бунара. Спреман за кулирање.

МАКСИМАЛНО НАМ ЈЕ ИШАО НА ГАНГЛИЈЕ

Размењивали смо жваку у „Москви” око неког важног дила. Требао нам је мир да се хендлујемо и избургијамо шта и како да копамо.

Тип за суседним столом био је под гасом и надркан. Без везе је почео да диже џеву и да нам додацује нека срања. Зевао је ко промукла мачка, кењао гурабије и аветао. Максимално нам је ишао на ганглије.

На Мунгосов миг устанем, прифурам се каракушљивку, мазнем га за шапу, покупим са дупетрона и поведем према излазу. Фаца ми је била кисела и надрндана, фарови су севали.

Тип је напунио гаће.

Крај врата га ногирам и наредим да ухвати тутањ или ће да попије мару.

КО БЕБА ЗВЕЧКУ

Зоран Сом стравивоно ми је зујао на живце. Нисам могао да варим његову фацу. Напумпан ко да је прогутао удицу без глисте, а пилећи мозак.

Смишљао сам мицу како да га сјебем. Кад би се сударили, гладио сам га, играо аргентински танго. Док је чешљао језик, одвајао сам уши за његову трулу причу, дуподерину.

Кењао је бургије, тупеж-жваке за обичне лудаке. Повлађивао сам му, глумио, ладио му јаја и палио га да је у праву. Надуо би се ко свињско пуле контајући да је цар.

Смејао сам се у себи и чекао тренутак кад ћу да га згазим ко беба звечку.

ШЕЋЕРНА БОЛЕСТ

Нагазио сам је на ћаги у Студењаку. Танцовали смо и одвајали жваку. После сам је таксирао до гајбе. Становала је у Јовановој близу Калиша.

Признајем, сасвим сам откачио. Непрестано знојим вијуге због те клинке. Једва чекам кад ћу поново да је зракнем.

Постао сам живчан. Осећам се ко певац у цегеру. Лоше књавам.

Кад сам јутрос устао из гнезда, укапирам да сам добио шећерну болест.

ЗАТЕЛЕБАН

Издишем ових дана напаљен ко формула један. Поверих се Мунгосу, старом пајтосу.

– Чуј! – зузнух. – Да ли си икада упецао рибу која би могла да те пресалдуми и хендлује ти живот?

- Нагазио сам две-три које су то копале, ишле су кашиком на багер, и као што можеш да овериш, није им упалило – нацери се он.
- Ма кужи, код мене је ствар озбиљна, гутам кефу, затрескао сам се.
- Опа бато! – испљуну Мунгос. – Па то није ништа ново, откако те знам ти си стално зателебан.

БОЛИ ГА БУЉАНФЕР

Бесан сам ко глиста и резилем себе што сам о тој ствари изменио жваку с Мунгосом. Који сам ја фрајер! Сисао сам ћошак од стола. Безвезњак.

Питам га ко најфренда, ортаци смо, а он ме пржи и у брк ми се смеје. Ја „стално зателебан”! Испао сам њокац.

Тај мој пајтос хладан је ко змија. Да се смрзнеш. Не шљиви никога. Ђанише само себе и своју шљаку. Боли га буљанфер за друге.

КЕВАЦ

Спустило се вече. Исфурах из гајбе под пуним гасом, у фазону. Један готивац, кога сам нагазио на улици, на фињака ми одсвира химну. Нисам био у штосу. Ознојих вијуге да ме није можда заменио с неким.

Одвојисмо жваку. Био је то кевац из нафталина, господин, видело се одмах, стара, предратна школа.

– Ако вам није фрка – узну он – можемо одфурати до мене и цгнути коју чашицу. Гајба ми је ту, близу.

То ми је одиграло. Кевац ми се допао. Од њега су се могли покупити стари добри штосови. Није био кењач већ фаца, проваљивао је јаке буве.

НАШ ЈЕ ЗЕЗ

Јова Локва забрљао је ствар до даске. Скурцао нам је добру шему за коју смо се дуго шлеповали.

– У ком си гасу? Зашто си засро ствар? – шизео је Мунгос. – Зујиш околу и тркељаш шта ћемо да мутимо.

– Нисам ништа офирао – вадио се Јова. Био је уцвикан. Ушорао се од зорта и продавао дивча жваке.

Наш је зез. Нисмо се чували пролећног сунца и мамурног курца. Кад се Локва нашљема, забетонира и убије ко вашка, изгуби главу и не зна шта кења.

У ПОЗОРИШТУ

Не третирам позориште. Глумци се много цекирају и чепе. Све ми се чини исфолирано. Више волим бискиш. Тамо има шта да ждракнеш. Али, Сања гине за позориштем. Морао сам да је шлепујем.

Седимо у Народном, код „Коња”. Не сећам се више на шта смо бацили фарове. Око нас упицањена раја. Лаћо перје, нова амбалажа, господа. Сви ставили очи на дршке. Зијају у позорницу. Мртва тишина. Можеш да чујеш муву кад прдне.

Одједном, нешто ми дошета у уво. Знаш, онај подмукли звук загушљивца. Неко од господе пустио шејтана, офарбао ваздух. Закандиса, богте, ко у кењари. Наклопао се изгледа кулов пребранца. Морадох да зачепим сурлу. Умало не отпевах риголето. Преседе ми цело вече.

ВРУЋА РОБА

Упознали смо се без везе на аеродрому. Чекао је ортака који је требало да дофура из Подгорице.

Позвао ме на цирку. Седели смо у пампуру и дуго размењивали жваку.

Фрајер се облизивао ко мачка на цигерицу и страобално пувакао. Био је пун лове. Ваљао је курве из Румуније.

– Та шљака – испљуну он – није нимало чупава – само канеш шушке цариницима и мурканима и врућа роба преко мућка-транса прозуји ко подмазана.

КАД СЕ НАФАТИРАШ

Мунгос је уђанисао да ми је фрка и позвао ме на испашу. Њупали смо у „Касини”. Манџа није била богзна шта, али ми је ипак било готивно. Од синоћ нисам ништа ставио у кљун.

Пожалих му се да сам остао без лове.

– Тотално сам шворциран – испљунух – не знам шта да мутим.

Мунгос ћутке завуче шапу у шкуту и избунари шљајпик пун лове ко брод.

– Колико ти треба?

– Делни колико можеш – кевнух радосно.

Он одвоји повећи штос црвених вајферта и фурну ми у гепавицу. Онда ме клепа шапом по офингеру и певну:

– Вратићеш ми кад се нафатираш.

ДРМНИ ЛОВУ И УХВАТИ МАГЛУ

Влада Зоња је фаца од фрајера. Није био свилен. Могао је да шљака све. Ништа га није зортирало. Шмекер. Лако би човека исфолирао и провозао на рингешпилу. Знао је да ували дивча жваку, да ћорне, да штелује.

Готивио је добро да манца и књава. С рибама није било фрке. Гинуле су за њим и он их је мењао ко штрокаве знојке.

Волео је да баца пламен и оплеви овцу док си реко пиксла. За то је био краљ Милан.

Увек је желео на брзака да пођони вашке.

„Дрмни лову и ухвати маглу” било је његово гесло.

У ТРИПУ

Свратим до Весне. То ми је стара пајташица. Одавно се нисмо зракнули. Од Мунгоса сам чуо да је у гадном чабру.

Ошашољила се кад ме је уђанисала и није јој било право.

Гајба у пичвајзу. Разбуцане ствари. Права рупа. Она уфитиљила, бледа са сузним жмигавцима. Чупа јој оседела. Да сам је нагазио на улици, не бих провалио ко је.

Ходуље су је једва држале. Зицнусмо на нераспремљен шлофињак.

– Јеси ли се фиксовала данас? – испљунух без пардона.

Весна склопи фарове, спусти ћонту и поче да крши шапе.

– Морала сам – одговори. – Не знам шта да радим. Више не могу без допа. Страшно сам се навукла. Копала сам да се скинем, али не вреди. Пошизим без јегуље. Потпуно одлепим. Укуцавам се сваки дан. Стално сам у трипу. Продала бих и рођену кеву за мало праха.

НИЈЕ СВЕ У ЛОВИ

Зазврнда ми блаблафон. Окренуо ми жицу ћале из Ђуприје. Одавно нисмо одвајали жваку. Стално сам у шеми, у фрци, прегорео ми акумулатор па не стигнем да га вабнем.

Пита како сам. Како здравље? Како шљака? Да ли је све под конац? Да нисам у некој були.

Спустим му дурбин. Певнем да сам добро, да сам у фртурми па не стигнем да се гласнем. Кад ствари мало хендлујем, одвојићу који дан да скокнем до њега да се оњушимо.

– Олади мало синко, смири лопту – каже старац. – Кратак је живот. Није све у лови.

АЕРОДРОМ ЗА КОМАРЦЕ

Жали ми се Зоран Мољац. Рибе га ескивирају. Не готиве, каже, бо-соглаве фрајере с кабрио фризуром. А био је некад страشان мачор. Набилдован, кракош. Имао је густу гриву. Рано је почела да га напушта. Сад је деколтиран. Сија му чонта ко пун месец. На њој две длаке у три реда. Прави аеродром за комарце.

– Морам – испљуну Мољац – да поткровим главу периком. Рибе се клибере кад им се набацујем. Не могу више овако да пишам уз ветар.

ЗМАЈЕВИТ ПИЦОПЕВАЦ

Киснули смо у пампуру. Неки пицопевац који је мало више цугнуо поче да изиграва трудног миша, да се дркуну и курчи како је змајевит.

Направих подругљив кез. Био је сличан змају ко јаје говнету.

– Сад ћеш да видиш – испљуну он, зграби ме за шапу и стегну је ко менгелама. Заболе ме до чуке. Учини ми се да крцнуше коске. Шапа ми се удрви и паралиса. Покушах да је избунарим. Он олади капислу и попусти стисак.

– Ђанишеш ли?! – кевну церећи се и ждракајући ме право у жмигавце. – Јапанска фора, могао сам лако да ти сломим шапу.

ХАВАРИЈА

Мунгос је чекао код „Хајата”. Стајао је поред своје корњаче и ци-мао пљугу. Био је упицањен. Готивна пролећна рокерка од јеленске коже, бела шуљка с машном. На папцима нови жабарски ципоси.

– Ал си ударио гланц – певнух кад сам дофурао – ко да ћеш да се укњижиш.

– Зар не идемо у хаварију – аблендова он развлачећи лабрње у подругљив кез.

Из шатро романа *Смрзла су ми се јаја*